ఉజాగర్ సింగ్

వర్సెస్

పంజాబ్ రాష్ట్రం

మరియు

జగ్జిత్ సింగ్

వర్సెస్

పంజాబ్ రాష్ట్రం

{సయ్యద్ ఫజల్ అలీ, ఎం పతంజలి శాస్త్రి, ముఖర్జీ, బి కె దాస్, సుధి రంజన్ మరియు ఎన్ చంద్రశేఖర్ అయ్యర్ న్యాయమూర్తులు}

ప్రివెంటివ్ డిటెన్షన్ యాక్ట్ (4/1950), నిభందనలు 3,12——నిర్బంధించు ఆదేశం -- నిర్బంధ కాలం పేర్కొనకపోవడం కారణం అస్పష్టంగా ఇవ్వబడింది మరియు మునుపటి ఉత్తర్వులో వలనే—— వివరాలు 4 నెలల తర్వాత ఇవ్వబడింది--నిర్బంధానికి చట్టబద్ధత——డ్యూటీ వీలైనంత త్వరగా అందించాల్సిన భాద్యత వివరాలు --నిర్బంధ ఉత్తర్వు విధానం --- హోం సెక్రటరీ సంతకం చేసిన ఉత్తర్వు – చెల్లుబాటు.

రాజ్యాంగం లోని ఆర్టికల్ 22 నిభందనలు (4) (ఎ) మరియు (7) (ఎ) మరియు చట్టం యొక్క విభాగం 12 లో ఉన్న నిబంధనల దృష్ట్యా నిర్బంధంలో ఏదైనా నిర్దిష్ట వ్యవధిని పేర్కొనకపోవడం కింద చేసిన ఉత్తర్వు, 1950 ప్రివెంటివ్ డిటెన్షన్ యాక్ట్ సెక్షన్ 3 యొక్క 4/, ప్రకారం చెల్లదు.

ఒక నిర్బంధం ఉత్తర్వు స్పష్టంగా ఈ విధంగా పేర్కొంది , సంబంధిత రాష్ట్ర గవర్నర్ అటువంటి ఉత్తర్వు చేయడం అవసరం అని దాని పట్ల సంతృప్తి చెందారు మరియు ఇది గవర్నర్ ద్వారా తయారు చేయబడిన ఉత్తర్వు హోం సెక్రటరీ సంతకం చేసినంత మాత్రాన లోపభూయిష్టం కాదు.

ఉత్తర్వు యొక్క కారణాల సమాచారం నేరుగా అధికారం ద్వారా తయారు చేయవలసిన అవసరం లేదు, కానీ నిర్వాహకులు పరిపాలనా సంప్రదాయ నియమాలు సూచించిన గుర్తింపు పొందిన మార్గముల ద్వారా తయారు చేయవచ్చు.

ఒక వ్యక్తి యొక్క గత ప్రవర్తన లేదా పూర్వ చరిత్ర , నిర్బంధ ఉత్తర్వును రూపొందించడంలో పరిగణనలోకి తీసుకుంటారు మరియు వాస్తవానికి ఇది చాలావరకు చూపిన మునుపటి సంఘటనల నుండి వచ్చింది ఒక వ్యక్తి యొక్క ధోరణులు లేదా అభిలాష(యింక్లినేషన్) పబ్లిక్ ఉత్తర్వు నిర్వహణకు హాని కలిగించే పద్ధతి అనుమతి చేయగలవు అనే దానిని ఊహించవచ్చు అతను భవిష్యత్తులో కూడా అదేవిధంగా ప్రవర్తించు అవకాశం ఉంది. ఉంటే అధికారం ఉత్తర్వు చేసే కారణాలు అని సంతృప్తి చెంది , గతంలో ఒక సందర్భంలో నిర్బంధించ బడినది ఇప్పటికీ అందుబాటులో ఉంది మరియు దానిపై నిర్బంధం అవసరం ప్రాతిపదికన అధికారానికి ఎటువంటి *దుర్మార్గాలు* ఆపాదించబడవు , రెండవ నిర్బంధానికి ఆరోపించిన కారణం వాస్తవం అదే మొదటి నిర్బంధం.

కారణాలు తెలియజేయ బడిందా లేదా " వీలైనంత త్వరగా ఉండాలి" అనేది ప్రతి కేసు యొక్క వాస్తవాలపై ఆధారపడి ఉండాలి. ఏకపక్ష సమయ పరిమితి విధించలేదు.

అత్యున్నత న్యాయస్థానం ఇటీవలి స్థిరమైన తీర్పులు (ఎ)ఆ కారణాల యొక్క అస్పష్టత తనంతట తానుగా నిలబడి–దుష్ప్రవర్తన లేదా మంచి లేకపోవడం అనే అనుమానానికి దారి తీస్తుంది , విశ్వాసం అనేది న్యాయస్థానంలో ఉత్తర్వు చేయడానికి న్యాయమైన సమస్య కాదు , దాదాపు కారణం లేదా ఏ కారణాలపై ఆధారపడి నిర్బంధ ఉత్తర్వులు ఉన్నాయి అనేది ప్రభుత్వం యొక్క ఆత్మాశ్రయ లేదా నిర్బంధ అధికారం సంతృప్తి కోసం ; (బి) కారణాలకు సంబంధించిన వివరాలను నిరోధించండి అతను కలిగి ఉండవచ్చు కాబట్టి ఒక సహేతుకమైన సమయంలో బంధితుడు వ్యతిరేకంగా ప్రాతినిధ్యం చేయడానికి తొలి అవకాశంనిర్బంధ క్రమం అని చట్టంలో ఏమీ లేదు – ప్రతి కేసు యొక్క వాస్తవాలు సహేతుకమైన సమయం దేనిపై ఆధారపడి ఉంటుంది ; (సి) కారణాలను అందించడంలో వైఫల్యం చేయగల అటువంటి వివరాలను జోడింపుతో ప్రాతినిధ్యం చేయడానికి ,నిర్బంధ ఉత్తర్వుకు వ్యతిరేకంగా ఉన్న బంధితుడు ప్రారంభ అవకాశం ద్వారా లేదా సురక్షితమైన ఆక్రమణగా న్యాయస్థానం పరిగణించవచ్చు అనగా రాజ్యాంగం ద్వారా ఇవ్వబడిన , ప్రాథమిక హక్కు హామీ ప్రాతినిధ్యం చేయడానికి తొలి అవకాశం ఇవ్వబడుతోంది; మరియు (డి) అది నిర్బంధం యొక్క అసలు క్రమం బలోపేతం చేయడానికి లేదా రక్షణ చేయడానికి కొత్త కారణాలు ఏవీ అందించబడవు.

దరఖాస్తుదారులు ఎవరైతే వ్యతిరేకంగా నిర్బంధ ఉత్తర్వులు జారీ చేయబడ్డాయో అవి అస్పష్టమైన కారణాలు మాత్రమే ఇవ్వబడ్డాయి మరియు క్ష మించరాని ఆలస్యం దాదాపు 4 నెలల పాటు వారికి వివరాలు పరిచయం చేయడంలో జాప్యం. వివరణలు , వారి నిర్బంధం చట్టవిరుద్ధమము మరియు వారు విడుదల చేయబడాలి.

తీర్పు:

ప్రారంభిక న్యాయ అధికార పరిధి

దరఖాస్తు నం. 149 మరియు 167/1950

రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 కింద హేబియస్ కార్పస్ స్వభావంలో రిట్ కోసం దరఖాస్తు .

పిటిషన్ నంబర్ 149 లో బావా శివ చరణ్ సింగ్ దరఖాస్తుదారుని తరపున

పిటిషన్ నంబరు 167 లో దరఖాస్తుదారుడు తరపున ఎన్ఎస్ బింద్రా.

రెండు దరఖాస్తులలో ప్రతివాది పంజాబ్ తరపున అడ్వకేట్ జనరల్ బి.కె.ఖన్నా పంజాబ్.

ఎం.సి. సెతల్వాద్, భారతదేశానికి అటార్నీ-జనరల్ , యూనియన్ ఆఫ్ ఇండియా కోసం (దరఖాస్తు నంబర్ 149లో జోక్యం మధ్యవర్తి).

1951. ఫిబ్రవరి 23. న్యాయస్థానం తీర్పును వెలువరిచినవారు

చంద్రశేఖర అయ్యర్ న్యాయమూర్తి --రెండు దరఖాస్తులలో ముందుగా ఉజాగర్ సింగ్ ,అనువారు హెబియస్ కార్పస్ రిట్ భారత రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 ప్రకారం, నిర్బంధం నుండి విడుదల ఉత్తర్వు కోసం దాఖలు చేశారు. తరువాతి దరఖాస్తులో జగిత్ సింగ్‌ల ద్వారా ఒకదానిని పోలి ఉంటుంది. రెండు దరఖాస్తులలో పంజాబ్ రాష్ట్రం ప్రతివాది. ప్రివెంటివ్ డిటెన్షన్ యాక్ట్ IV/1950, ప్రకారం నిర్బంధ ఉత్తర్వులు చేయబడ్డాయి. దరఖాస్తులు ఒకే కారణాలను లేవనెత్తడం మినహా ఒకదానితో ఒకటి అనుసంధానించబడలేదు.

పిటిషన్ నెం. 149/1950 లో, ఉజాగర్ సింగ్ వాస్తవానికి 29 సెప్టెంబర్, 1948న తూర్పు పంజాబ్ పబ్లిక్ సేఫ్టీ యాక్ట్ కింద అరెస్టు చేయబడి నిర్బంధించ బడ్డాడు. అతను 28 మార్చి, 1949న విడుదలయ్యాడు, కానీ అదే తేదీన, అతనిపై స్థాన నిరబంధము విధించ బడింది. సెప్టెంబరు 29, 1949న తిరిగి అరెస్టు చేయబడ్డాడు. 2 మార్చి 1950న, ప్రివెంటివ్ డిటెన్షన్ యాక్ట్, 1950 కింద నిర్బంధం యొక్క ఉత్తర్వు 7 మార్చి, 1950న అతనికి అందించ బడింది. నిర్బంధ కారణాలతో తేది 3 ఏప్రిల్ , 1950, నిర్బంధం ఉత్తర్వు అతనికి 11 మార్చి , 1950 న అందించ బడింది. సెప్టెంబర్ , 1949లో, మరియు మార్చి, 1950లో, ఆరోపించిన రెండూ కారణాలు ఏమిటంటే, ' 'మీరు అజ్ఞాత కమ్యూనిస్టులు జారీ చేసిన అభ్యంతరకర సాహిత్యాన్ని పంపిణీ చేయడం మరియు పంపిణీ చేయడం ద్వారా ఉనా తహసిల్ లోని అద్దె దారుల మధ్య ప్రజ ల మధ్య అశాంతి సృష్టించడానికి ప్రయత్నించారు." జూలై 1950లో అదనపు ఆధారాలు అందించబడ్డాయి. అతనికి శిక్ష విధించబడింది

దరఖాస్తు నం. 167/1950, జగ్జిత్ సింగ్, పంజాబ్ సేఫ్టీ యాక్ట్ , 1947 నిబంధనల ప్రకారం, 24 జూలై, 1948న అరెస్టు చేయబడ్డారు. తూర్పు పంజాబ్ పబ్లిక్ సేఫ్టీ యాక్ట్ , 1949 అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత, 14 మే, 1949 నాటి తాజా నిర్బంధ ఉత్తర్వు అందించబడింది , మరియు అతనిని జైలులో ఉంచడం కొనసాగించబడింది. నిర్బంధ కారణాలు అతనికి సెప్టెంబరు 7, 1949న అందించబడ్డాయి. 2వ మార్చి, 1950 నాటి ప్రివెంటివ్ డిటెన్షన్ యాక్ట్ (iv/1950) నిర్బంధానికి సంబంధించిన తాజా ఉత్తర్వు 7 మార్చి, 1950 అందించబడ్డాయి. మార్చి 11, 1950 నాటి నిర్బంధ కారణాలు 3 ఏప్రిల్, 1950న అతనికి అందించబడ్డాయి. సెప్టెంబరు 1949 మరియు ఏప్రిల్ 1950 రెండింటిలోనూ అదే కారణం ఇవ్వబడింది , అనగా, "కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ , విధానానికి అనుగుణంగా మీరు హింసాత్మక విప్లవాత్మక ప్రచారానికి ప్రజలను సిద్ధం చేయడంలో నిమగ్నమై ఉన్నారు మరియు ఈ కార్యక్రమాన్ని అమలు చేయడానికి రహస్య పార్టీ సమావేశాలకు హాజరయ్యారు." అదనపు లేదా అనుబంధ కారణాలు 5 ఆగస్టు, 1950న అందించబడ్డాయి.

దరఖాస్తుదారుల తరపున వారి నిర్బంధం యొక్క చట్టబద్ధతను సవాలు చేస్తూ మరియు నిర్బంధం చట్టవిరుద్ధం మరియు దరఖాస్తుదారుల వ్యక్తిగత స్వేచ్ఛ యొక్క ప్రాథమిక హక్కును ఉల్లంఘించి నందున, వారిని స్వేచ్ఛగా ఉంచాలని కోరుతూ అనేక వాదనలు ముందుకు వచ్చాయి. వారి తరపున తీసుకున్న అంశాలను క్లుప్తంగా ఈ క్రింది విధంగా సంగ్రహించవచ్చు , ఇప్పుడు పేర్కొన్న నిర్బంధ కారణం 1948 లేదా 1949లో పేర్కొన్న కారణం వలె ఉంటుంది , అనగా, ప్రాంతీయ చట్టం నెలల కింద ముందు , నిర్బంధ క్రమాన్ని యాంత్రికంగా రూపొందించారు . మరియు పబ్లిక్ ఉత్తర్వు ప్రయోజనాల దృష్ట్యా

నిర్బంధం అవసరమని నిర్బంధ అధికారం యొక్క తాజా సంతృప్తిని చూపించడానికి ఏమీ లేదు అనే కోణంలో నిజంగా దూరుద్దేశ పూర్వకంగా ;ఉంది. రెండవది, చట్టంలోని విభాగం 7 ప్రకారం అవసరమైన "వీలైనంత త్వరగా" ఆధారాలు ఇవ్వబడలేదు; మరియు నిర్బంధ క్రమం మరియు కారణాలు ఇవ్వడం మధ్య అసాధారణంగా సుదీర్ఘ కాలం గడిచినందున , సహేతుకమైన సమయం ముగిసిన తర్వాత నిర్బంధం చట్టవిరుద్ధంగా పరిగణించబడాలి. మూడవదిగా, వాస్తవానికి ఇచ్చిన ఆధారాలు చాలా అస్పష్టంగా ఉన్నాయి , అవి ఉత్తర్వుకు వ్యతిరేకంగా ఏదైనా ప్రాతినిధ్యాన్ని ఇవ్వడానికి నిర్బంధాన్ని అనుమతించే విధంగా వాటిని పూర్తిగా ఆధారాలుగా చెప్పలేము. నాల్గవది, అనుబంధమైన కారణాలు అందించబడవు మరియు అసలు ఉత్తర్వు చట్టబద్ధమైనదా లేదా నిర్దిష్ట కాలం తర్వాత నిర్బంధించడం చట్టవిరుద్ధం కాదా అనే విషయాన్ని పరిగణనలోకి తీసుకోకూడదు. అనుబంధ స్వభావం గల మరో రెండు అంశాలు కూడా లేవనెత్త బడ్డాయి , అవి సెక్షన్ 12 ద్వారా అవసరమైన విధంగా నిర్బంధ కాలాన్ని అందులో పేర్కొనలేదు కాబట్టి ఉత్తర్వు చెడ్డదని మరియు రాష్ట్ర గవర్నర్‌గా ఉత్తర్వు చేసే అధికారం పేర్కొనడానికి ఇవ్వబడిన కారణాలు ఉద్దేశించబడలేదు.

చివరి రెండు పాయింట్లలో విషయం లేదు. చట్టంలోని సెక్షన్ 12 ప్రకారం నిర్బంధ కాలాన్ని ఉత్తర్వులోనే పేర్కొనాల్సిన అవసరం లేదు, ప్రజల శాంతి బద్రతల నిర్వహణకు హాని కలిగించే విధంగా ఏ వ్యక్తి ప్రవర్తించకుండా నిరోధించాలనే ఉద్దేశ్యంతో నిర్బంధం ఉంది. మూడు నెలల కంటే ఎక్కువ కాలం పాటు సలహా మండలి అభిప్రాయాన్ని పొందకుండా నిర్బంధించిన తేదీ నుండి ఒక సంవత్సరం మించకుండా నిర్బంధించవచ్చని విభాగం స్వయంగా అందిస్తుంది. సాధారణంగా, నిర్బంధ వ్యవధి మూడు నెలలకు మించదు , అటువంటి నిర్బంధానికి తగిన కారణం ఉందని దాని అభిప్రాయం ప్రకారం పేర్కొన్న వ్యవధి ముగిసేలోపు సలహా మండలి నివేదిక ఇస్తే తప్ప. రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 22, క్లాజు(4), సబ్ క్లాజు (ఎ) చూడండి. అదే ఆర్టికల్‌లోని ఉప నిబంధన (7) (ఎ) ప్రకారం, పార్లమెంటు చట్టం ద్వారా సూచించవచ్చు , ఏ పరిస్థితులలో , ఒక వ్యక్తిని మూడు నెలల కంటే ఎక్కువ కాలం నిర్బంధించగల కేసుల తరగతి లేదా తరగతులు నిబంధన (4)లోని ఉప నిబంధన (ఎ)లోని నిబంధనలకు అనుగుణంగా సలహా మండలి అభిప్రాయాన్ని పొందకుండా నివారణ నిర్బంధానికి చట్టం అందిస్తుంది." కాబట్టి, మూడు నెలల కంటే ఎక్కువ కాలం నిర్బంధాన్ని ఏ కారణంతోనైనా సలహా మండలి యొక్క అభిప్రాయం లేదా ఎక్కువ కాలం నిర్బంధాన్ని మంజూరు చేయడం లేదా హామీ ఇవ్వడం లేదా నిర్బంధం అనేది ప్రజా శాంతి బద్రతల యొక్క సముచిత నిర్వహణను పొందడం అనే కారణంతో , ప్రివెంటివ్ డిటెన్షన్ యాక్ట్ యొక్క విభాగం 12 లో పేర్కొన్న విధంగా ఏ సందర్భంలోనైనా ఒక సంవత్సరం మించకూడదు అని సమర్థించవచ్చు. ఈ విధంగా వ్యవధి సాధారణంగా మూడు నెలలకు మించకూడదని

స్పష్టంగా ఉంది , కానీ కొన్ని ప్రత్యేక సందర్భాలలో ఒక సంవత్సరం వరకు ఉండవచ్చు.ఈ నిబంధనల దృష్ట్యా, నిర్బంధంలో ఏదైనా నిర్దిష్ట వ్యవధిని పేర్కొనకపోవడం అనేది ఉత్తర్వు చెల్లనిదిగా చేస్తుంది.

ప్రివెంటివ్ డిటెన్షన్ చట్టంలోని విభాగం 3 ప్రకారం, ఉత్తర్వు చేసే అధికారం రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి ఉంటుంది. రాజ్యాంగంలోని సెక్షన్ 166 (1) ఒక రాష్ట్ర ప్రభుత్వం యొక్క అన్ని కార్యనిర్వాహక చర్యలను గవర్నర్ పేరు మీద వ్యక్తీకరించాలి. వారి ఆవశ్యకతపై పంజాబ్ గవర్నర్ సంతృప్తి చెందారని , ఆయన ఆదేశం మేరకు నిర్బంధించారని నిర్బంధ ఉత్తర్వులు స్పష్టంగా పేర్కొన్నాయి. ఉత్తర్వులపై హోం సెక్రటరీ ఎటువంటి సందేహం లేకుండా సంతకం చేశారు , అయితే ఇది లోపం కాదు. ఉత్తర్వు చేసే అధికారం ద్వారా కారణాలు యొక్క సమాచారం నేరుగా చేయవలసిన అవసరం లేదు. సెక్షన్ 7కి ఇది అవసరం లేదు. వ్యాపారం యొక్క పాలనా నిర్వహణ నియమాలచే సూచించబడిన గుర్తింపు పొందిన మార్గాల ద్వారా సమాచారం ఇవ్వ వచ్చును .

ఇప్పుడు మన దృష్టిని ప్రధాన వివాదాలపైకి మళ్లిద్దాం. దరఖాస్తుదారులు నిర్బంధంలో ఉన్నారని , ఈ మధ్య కాలంలో చెరశాలఉన్నారని గుర్తు చేసుకుంటే , ఈ రెండు కేసుల్లోనూ నెలల తరబడి అవే కారణాలు పునరావృతం కావడంలో వింతగానీ, ఆశ్చర్యంగానీ ఏమీ లేదు. వారికి ఎటువంటి తాజా కార్యకలాపాలు ఆపాదించబడవు. మంచి లేదా చెడు అయినా అసలు కారణంలేదా కారణాలు పునరావృతం మాత్రమే ఉంటుంది. నిర్బంధ అధికారం యొక్క సంతృప్తి పూర్తిగా యాంత్రికమని మరియు మనస్సు కలంతో వెళ్ళలేదని దీని నుండి అనుసరించలేదు. నిర్బంధ ఉత్తర్వు చేసేటప్పుడు ఒక వ్యక్తి యొక్క గత ప్రవర్తన లేదా పూర్వ చరిత్రను పరిగణనలోకి తీసుకోవచ్చు మరియు వాస్తవానికి , మనిషి యొక్క ధోరణులు లేదా మొగ్గు చూపించే పూర్వ సంఘటనల నుండి అతను ఊహించుకోవచ్చు. భవిష్యత్తులో కూడా ప్రజాశాంతి బద్ధతల నిర్వహణకు విఘాతం కలిగించే విధంగా వ్యవహరించే అవకాశం ఉంది. అసలు కారణం ఇంకా అందుబాటులో ఉందని , దాని ఆధారంగా నిర్బంధించాల్సిన అవసరం ఉందని అధికారం తనకు తానుగా సంతృప్తి చెందితే , ఈ ఒక్క వాస్తవాన్ని బట్టి అధికారానికి ఎలాంటి దురుద్దేశాలు ఆపాదించబడవు.

నిర్బంధంలో ఉన్న వ్యక్తికి ఆధారాలు ఏ సమయం లోగా అందించాలో చట్టం నిర్ణయించలేదు. ఇది కేవలం సమాచార తప్పని సరిగా సమాచారం వీలైనంత తొందరగా అని మాత్రమే పేర్కొంది. దీనర్థం సహేతుకమైన పంపకం మరియు సహేతుకమైనది ప్రతి సందర్భంలోని వాస్తవాలపై ఆధారపడి ఉండాలి. ఏకపక్ష సమయ పరిమితిని ఏర్పాటు చేయడం సాధ్యం కాదు. దాదాపు 250 మంది నిర్బంధం

లో కారణాలు అందచేయాల్సి ఉందని , అవసరమైన ఫారమ్‌ల ముద్రణ కొంత సమయం   తీసుకుందని హోం సెక్రటరీ అఫిడవిట్‌లో పేర్కొన్న రెండు దరఖాస్తులలోని కారణాల సమాచార జాప్యాన్ని తగినంతగా వివరించారు. అతని ప్రకారం , అతను కారణాలు అందచేత కోసం 11-3-1950 న కూడా ఉత్తర్వు చేసాడు.

కారణంయొక్క తీవ్ర అస్పష్టత మాత్రమే ప్రధాన   దాడిక్రమంగా   మిగిలిపోయింది. ఇప్పటికే చెప్పినట్లుగా, పిటిషన్ నం. 149/1950 లో చెప్పబడిన అసలు కారణం " అజ్ఞాత కమ్యూనిస్టులు జారీ చేసిన అభ్యంతరకర సాహిత్యాన్ని పంపిణీ చేయడం మరియు పంపిణీ చేయడం ద్వారా తెహసిల్ లోని అద్దెదారుల మధ్య ప్రజ ల మధ్య అలజడి సృష్టించడం." ఇతర దరఖస్తులో, "కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ విధానానికి అనుగుణంగా మీరు హింసాత్మక విప్లవ ప్రచారానికి ప్రజలను సిద్ధం చేయడంలో నిమగ్నమై ఉన్నారు మరియు ఈ కార్యక్రమాన్ని అమలు చేయడానికి రహస్య పార్టీ సమావేశాలకు హాజరయ్యారు."   మేము అనుబంధ కారణాల తరువాత అమర్చిన క్షణం కోసం పక్కన పెడదాం.

రెండు సందర్భాల్లోనూ మొదటి సందర్భంలో అమర్చిన కారణాలు చాలా అస్పష్టంగా ఉన్నాయనుటలో సందేహం లేదు. మనకు ***ఈశ్వర్ దాస్***కేసు మాత్రమే ఉంది , పిటిషన్ నం.30/1950, అటువంటి అస్పష్టత దరఖాస్తుదారుల విడుదలకు ఒక సమర్థనగా పరిగణించ బడుతుంది.   అయితే, ఆ నిర్ణయం తీసుకున్న తేదీ నుండి. ఈ న్యాయస్థానం బొంబాయి మరియు కలకత్తా నుండి వరుసగా రెండు కేసులలో-- కేసులు నం.   22 మరియు 24/1950--ఇక్కడ ప్రివెంటివ్ డిటెన్షన్ యాక్ట్ మరియు ఆర్టికల్ యొక్క విభాగం   7 యొక్క అర్థం మరియు పరిధికి సంబంధించిన అంశం గురించి చాలా సుదీర్ఘమైన ప్రశ్నను పరిశీలించవలసి వచ్చింది. భారత రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 22 , సబ్ సెక్షన్(5) మరియు (6). విస్తృత పరిశీలనకు వచ్చింది.   ఈ కేసులు జనవరి   25, 1951న నిర్ణయించబడ్డాయి మరియు ఈ తీర్పులలో పేర్కొన్న సూత్రాల ప్రకారం మనం ఇప్పుడు ముందుకు పోతున్నాము. ***బొంబాయి రాష్ట్రం వర్సెస్ ఆత్మారాం శ్రీధర్ వైద్య*** [1951] ఎస్ సి ఆర్ 167 , కేసు నం. 22/1950(1)   లో ఎక్కువ మంది న్యాయమూర్తులు దీనిని నిర్ధారించారు.   (ఎ) *కారణం యొక్క అస్పష్టత* మరియు దుష్ప్రవర్తనకు దారితీయకుండా లేదా చిత్తశుద్ధి లేకపోవటం అనేది న్యాయస్థానంలో   సమర్థనీయ సమస్య కాదు , ఇది కారణం లేదా కారణం వల్ల ఉత్తర్వు చేయడం   ' అవసరం నిర్బంధ ఆదేశం ప్రభుత్వం లేదా నిర్బంధ అధికారం యొక్క ఆత్మాశ్రయ సంతృప్తికి సంబంధించిన విషయం   ; (బి) నిర్బంధానికి సంబంధించిన వివరాలను సహేతుకమైన సమయంలోగా అందించడాన్ని నిరోధించడానికి చట్టంలో ఏమీ లేదని   , తద్వారా నిర్బంధ ఉత్తర్వుకు వ్యతిరేకంగా ప్రాతినిధ్యం వహించే తొలి అవకాశం అతనికి లభిస్తుంది – ప్రతి

కేసు యొక్క వాస్తవాలపై సహేతుకమైన సమయం ఏది ఆధారపడి ఉంటుంది ; (సి) నిర్బంధ ఉత్తర్వుకు వ్యతిరేకంగా వీలైనంత త్వరగా ప్రాతినిథ్యం వహించడానికి నిర్బంధాన్ని అనుమతించే విధంగా వివరాలను త్వరగా జోడించడంలో విఫలమైతే ఒక న్యాయస్థానం ద్వారా పరిగణించ బడుతుంది. రాజ్యాంగం ద్వారా హామీ ఇవ్వబడిన ప్రాథమిక హక్కు లేదా రక్షణపై దాడి చేయడం , అనగా, ప్రాతినిధ్యం వహించడానికి తొలి అవకాశం ఇవ్వడం ; మరియు (డి) నిర్బంధం యొక్క అసలు క్రమాన్ని బలోపేతం చేయడానికి లేదా పటిష్టం చేయడానికి కొత్త కారణాలను అందించలేమని.

ప్రివెంటివ్ డిటెన్షన్ యాక్ట్, 1950 ప్రకారం నిర్బంధం యొక్క మునుపటి చరిత్ర గురించి మేము పెద్దగా పట్టించుకోము. మార్చి 1950లో పేర్కొన్న కారణం సెప్టెంబరు 1949లో ఇవ్వబడినది మరియు ఉత్తర్వును రూపొందించడానికి మద్దతుగా రెండు సందర్భాల్లో అందించిన అసలైన కారణంలోని అస్పష్టతను మన్నిస్తూ , అదనపు లేదా అనుబంధ కారణాలుగా పిలవబడే వాటిని సమకూర్చడంలో దాదాపు నాలుగు నెలల జాప్యాన్ని సమర్థించడం అసాధ్యం.

మేము పిటిషన్ నంబరు 149ని మొదట పరిశీలిద్దాం. జూలై 1950లో సమర్పించిన కారణాలలో, అసలు కారణానికి స్పష్టంగా సంబంధం లేనివి చాలా ఉన్నాయి. "అక్టోబరు 1947లో భలేరా డ్యామ్‌పై పనిచేస్తున్న కూలీలు హర్తాళ్‌కు బాధ్యత వహించారు".... "1948లో నంగల్ లో పని చేస్తున్న కార్మికులను తమ డిమాండ్ల ఆమోదం కోసం సమ్మెకు ప్రేరేపించారు" "విడుదల తర్వాత మీరే పరారీలో ఉన్నారు. మీ గ్రామం మరియు చాలా కాలం పాటు జాడ లేకుండా ఉండిపోయింది" .... " 29-9-1949న మిమ్మల్ని మళ్లీ అరెస్టు చేసినప్పుడు, మీ వ్యక్తిగత శోధన నుండి చాలా అభ్యంతరకరమైన కమ్యూనిస్ట్ సాహిత్యం వెలికి తీయబడింది"-- కొత్త ఆధారాలకు ఉదాహరణలు , మరియు అవి కాబట్టి పరిశీలన నుండి తొలగించబడాలి. 1950లో జగ్జీత్ సింగ్ యొక్క పిటిషన్ నం.167లో, పది మంది వరకు ఉన్న అనుబంధ కరణాలు 31-7-1950 నాటివి, అయితే అవి అతనికి 5-8-1950న అందించబడ్డాయి, అంటే అతను రెండు రోజుల తర్వాత రాజ్యాంగం యొక్క ఆర్టికల్ 32 ప్రకారం ఈ న్యాయస్థానంకు తన దరఖాస్తును సిద్ధం చేశాడు. 3-4-1950న నిర్బంధానికి సంబంధించిన అసలు ఆధారాలు అందజేసినప్పుడు అతనిపై చేసిన సాధారణ ఆరోపణకు ఆధారాలుగా పరిగణించవచ్చు. కానీ అతనికి సాధ్యమైనంత త్వరగా ప్రాతినిధ్యాన్ని అందించడానికి సమయం కారకం మనస్సులో పెట్టుకోలేదు లేదా కట్టుబడి లేదు. సెప్టెంబరు 6, 1950 నాటి పంజాబ్ ప్రభుత్వ హోం సెక్రటరీ శ్రీ విషన్ భగవాన్ యొక్క అఫిడవిట్‌లో, వివరాల వివరణలో ఈ అసాధారణ జాప్యానికి ఎటువంటి వివరణ ఇవ్వబడలేదు. ఈ జాప్యం నిజంగా చాలా దురదృష్టకరం. కానీ అది సంభవించినందుకు దరఖాస్తుదారుడు తనకు

రాజ్యాంగం ద్వారా హామీ ఇచ్చిన విలువైన హక్కులలో ఒకటి ఉల్లంఘించ బడిందని కోరలేదు. ప్రొవిన్షియల్ యాక్ట్ కింద అరెస్టు చేసి , నిర్బంధించ బడినప్పుడు నిర్బందాన్ని ఈ వివరాలతో అందించబడిందని మరియు తత్ఫలితంగా అతనికి ఒకసారి అదే వివరాలను ఇవ్వడం అనవసరంగా పరిగణించ బడిందని హోం కార్యదర్శి ఆరోపించలేదు. మరోవైపు, 1950 ఆగస్టు 5 వరకు తనకు ఎలాంటి వివరాలు ఇవ్వలేదని నిర్బంది ఫిర్యాదు అంతటా ఉంది.

దరఖాస్తుదారులకు వారి నిర్బంధ ఉత్తర్వులకు వ్యతిరేకంగా ప్రాతినిధ్యాలు చేయడానికి ముందస్తు అవకాశం కల్పించడానికి ప్రత్యేకంగా లేదా నిర్దిష్టంగా లేని అస్పష్టమైన కారణాలు మాత్రమే ఇవ్వబడ్డాయి మరియు ఆరోపించబడిన వివరాలతో దరఖాస్తు దారులను విడుదల తెలియ జేయడంలో వారు క్షమించరాని జాప్యం చేశారు, నిబంధనలు సంపూర్ణమైనవి. తదనుగుణంగా ఆదేశించారు.

పతంజలి శాస్త్రి న్యాయమూర్తి .--నా అనుభవంతుడైన సోదరుడు చంద్రశేఖర అయ్యర్ న్యాయమూర్తి ప్రతిపాదించిన ఉత్తర్వుతో నేను ఏకీభవిస్తున్నాను.— **దాస్ న్యాయమూర్తి** --కేసు నం. 22/1950 (***బాంబే రాష్ట్రం వర్సెస్ ఆత్మా రామ్ శ్రీధర్ ఆచార్య***) లో మెజారిటీ నిర్ణయం దృష్ట్యా, నా అనుభవంతుడైన సోదరుడు ప్రతిపాదించిన ఉత్తర్వుతో నేను ఏకీభవిస్తున్నాను.